

Chrzestni i Świadkowie Chrztu

1. **Do godziwego ochrzczenia dziecka wymaga się:**
 - a. **zgody rodziców** lub przynajmniej jednego z nich (albo tych, którzy prawnie ich zastępują);
 - b. **uzasadnionej nadziei**, że dziecko będzie **wychowane po katolicku**; jeśli takiej nadziei całkowicie nie ma, chrzest należy odłożyć zgodnie z postanowieniami prawa partykularnego, powiadamiając rodziców o przyczynie (kan. 868 § 1).
2. **Należy wybrać tylko jednego chrzestnego lub chrzestną**, albo dwoje chrzestnych (mężczyznę i kobietę) (zob. kan. 873 KPK; Obrzędy chrztu dzieci. Wprowadzenie teologiczne i pastoralne, nr 6).
3. **Chrzestni winni mieć ukończone 16 lat** (dla słusznej przyczyny proboszcz lub szafarz może uczynić wyjątek), być katolikami, mieć przyjęty sakrament bierzmowania i Najświętszej Eucharystii, prowadzić życie zgodne z wiarą i odpowiadające funkcji, jaką mają pełnić, być wolnymi od jakiegokolwiek kary kościelnej wymierzonej lub zdeklarowanej oraz nie być ojcem lub matką przyjmującego chrzest (zob. kan. 874 § 1 KPK; Obrzędy chrztu dzieci. Wprowadzenie „Wtajemniczenie chrześcijańskie”, nr 10).
 - a. Na podstawie Dyktorium ekumenicznego z 1993 r. (n. 98 b), dla słusznej przyczyny **wolno dopuścić do funkcji chrzestnego wiernego prawosławnego**, który wystąpi obok chrzestnego katolickiego (innej płci niż wierny prawosławny), pod warunkiem jednak upewnienia się, że wierny prawosławny nadaje się do tej funkcji.
4. **Ochrzczony, należący do niekatolickiej wspólnoty kościelnej może być dopuszczony – tylko razem z chrzestnym katolikiem** (lub chrzestnymi katolikami) jedynie jako świadek chrztu (zob. kan. 874 § 2 KPK; Obrzędy chrztu dzieci. Wprowadzenie „Wtajemniczenie chrześcijańskie”, nr 10.6). Dyktorium ekumeniczne z 1993 r. wskazuje tutaj na względy więzi rodzinnej lub przyjacielskiej (nr 98 a).
5. Z dyspozycji kan. 874 § 2 KPK, który instytucję świadka odnosi wyłącznie do ochrzczonego niekatolika, jednoznacznie wynika, że **katolik, który nie spełnia wymogów do pełnienia funkcji chrzestnego, nie może pełnić funkcji „świadka chrztu”** (funkcja „świadka chrztu”, należy to ponownie podkreślić, jest zarezerwowana wyłącznie dla osób ochrzczonech, które nie należą do Kościoła katolickiego) (por. Obrzędy chrztu dzieci. Wprowadzenie „Wtajemniczenie chrześcijańskie”, nr 10.6). W czasie celebracji „świadek chrztu” uczestniczy w ceremonii chrztu zajmując miejsce przy rodzicach i rodzicu chrzestnym. Nie musi jednak odpowiadać na zadawane przez celebransu pytania podczas liturgii chrztu.
6. **Jeśli nie ma chrzestnego**, udzielający chrztu powinien zatroszczyć się, **by obecny był przynajmniej jeden świadek**, który mógłby stwierdzić udzielenie chrztu (kan. 875 KPK). Chodzi tutaj o sytuację ekstremalną, mało prawdopodobną w praktyce. Świadek, o którym mowa w przytoczonym kanonie (może nim być ktokolwiek zdolny do świadczenia o danym fakcie), spełnia inną rolę niż „świadek chrztu” określony w kan. 874 § 2 KPK.
7. W księdze ochrzczonech proboszcz miejsca chrztu wpisuje – wraz z innymi danymi – także nazwisko świadka, jeśli wystąpił podczas chrztu (kan. 877 § 1 KPK).